

Моя перша подорож до великого міста

Den dagen jeg dro hjemmefra for å dra til byen

- ✎ Lesley Koyi, Ursula Nafula
- 👤 Brian Wambi
- 🗣️ Oksana Duchak
- 💬 ukrainsk / bokmål
- 📊 nivå 3

На маленькій автобусній зупинці у моєму селі було багато людей та переповнених пасажирами автобусів, а на землі скрізь валялись різні речі. Закликальники активно викрикували маршрути своїх автобусів.

...

Den lille busstasjonen i landsbyen min var travel og stappfull av busser. På bakken var det flere ting som skulle lastes. Medhjelpere ropte navnene på stedene dit bussene gikk.

“Місто! Місто! На захід міста!” - викрикував закликальник автобуса. Саме цей автобус був мені потрібний.

...

«Byen! Byen! Vestover!» hørte jeg en medhjælper rope. Det var bussen jeg måtte ta.

Автобус до міста був майже заповнений, але люди все ще намагались зайти всередину. Деякі люди залишали свій багаж у спеціальному місці під автобусом, тоді як інші - на спеціальних полицях всередині автобуса.

...

Bussen til byen var nesten full, men flere folk dyttet for å komme om bord. Noen plasserte bagasjen sin i bagasjerommet under bussen. Andre la den på hyllene inne i bussen.

Пасажири міцно тримали свої квитки в руках, намагаючись знайти вільне місце у переповненому автобусі. Ось жінка з дітьми зручно влаштувались для довгої подорожі.

...

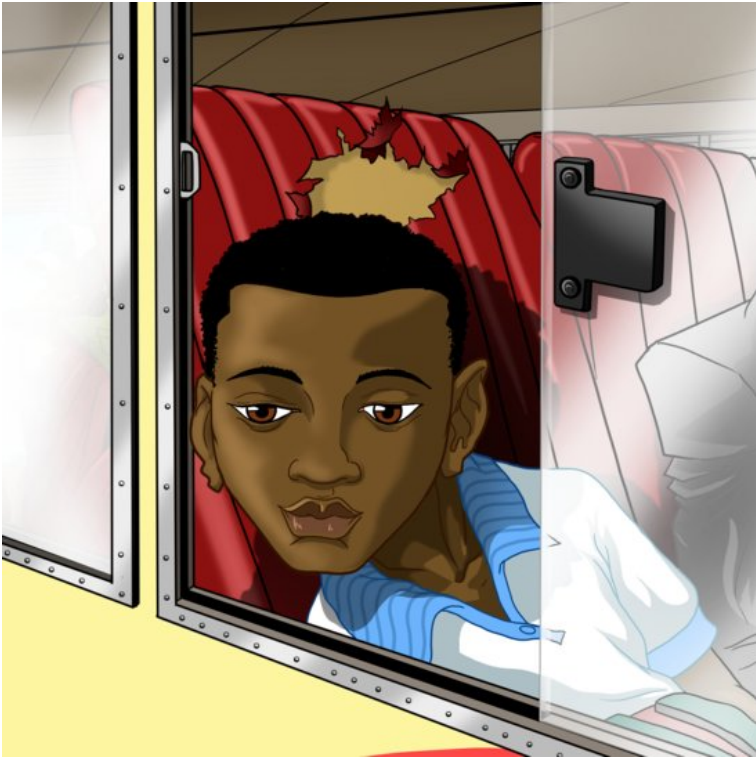
Nye passasjerer klamret seg til billettene sine mens de så etter et sted å sitte siden det var trangt om plassen. Kvinner med unge barn la til rette for dem så de skulle få det behagelig under den lange reisen.

Я знайшов собі місце біля вікна. Чоловік, який сидів біля мене, міцно стискав у руках зелений пластиковий пакет. Чоловік був у старенькому пальті та старих сандалях, і він був дуже схвильований.

...

Jeg presset meg inn ved siden av et vindu. Personen som satt ved siden av meg, holdt hardt om en grønn plastpose. Han hadde på seg gamle sandaler, en utslitt frakk, og han så nervøs ut.

Я виглянув у вікно і зрозумів, що я покидаю своє село, де я виріс. Я прямував до великого міста.

...

Jeg så ut av bussen og innså at jeg var i ferd med å forlate landsbyen min, stedet hvor jeg hadde vokst opp. Jeg skulle dra til den store byen.

Нарешті посадка завершилась, і всі пасажири знайшли свої місця. Рознощики-продавці пропихались всередину автобуса, щоб продати пасажирам свій товар. Кожен продавець викрикував назву товару, який він хотів продати. Для мене всі ті слова були такими смішними!

...

Lastingen av bagasjen var ferdig, og alle passasjerene hadde satt seg. Gateselgere presset seg fortsatt inn i bussen for å selge varene sine til passasjerene. Alle ropte navnene på det de hadde til salgs. Jeg syntes ordene hørtet merkelige ut.

Деякі пасажири купували напої, інші - якусь перекуску, і починали жувати. Ті, які не мали грошей, просто дивились. Серед них був і я.

...

Noen få passasjerer kjøpte noe å drikke, andre kjøpte små snacks som de begynte å tygge på. De som ikke hadde noen penger, som jeg, bare så på.

Гучний звук автобуса перервав усі ці “розваги”. Цей сигнал означав, що автобус був готовий вирушати у дорогу. Закликальники голосно кричали до рознощиків, щоб вони виходили з автобуса.

...

Disse aktivitetene ble avbrutt av tutingen til bussen, et tegn på at vi var klare til å dra. En medhjelper ropte at gateselgerne måtte komme seg ut.

Рознощики товарів пропихались до виходу.
Деякі ще віддавали решту пасажирам. Інші - до
останнього намагалися щось продати.

...

Gateselgere dyttet hverandre for å komme seg ut
av bussen. Noen ga tilbake vekslepenger til de
reisende. Andre forsøkte i siste liten å selge noen
flere varer.

Коли автобус рушив, я виглянув у вікно. Мені стало цікаво, чи я коли-небудь ще повернусь до свого села.

...

Idet bussen forlot busstasjonen, stirret jeg ut av vinduet. Jeg lurte på om jeg noensinne skulle komme tilbake til landsbyen min igjen.

Чим довше ми їхали, тим спекотніше ставало в автобусі. Я заплющив очі і намагався заснути.

...

Etter hvert som reisen fortsatte, ble det veldig varmt i bussen. Jeg lukket øynene og håpet å få sove.

У думках я повертався додому. Я все думав про те, чи моя мама буде у безпеці, чи мої кролики принесуть гроші, чи мій брат не забуде полити саджанці дерев.

...

Men tankene mine vandret hjem. Kommer moren min til å bli trygg? Kommer kaninene mine til å innbringe noen penger? Kommer broren min til å huske å vanne de nyutsprungne trærne mine?

Під час подорожі я намагався запам'ятати назву місця, де жив мій дядько у великому місті. Я навіть бурмотів її, коли засинав.

...

På veien lærte jeg meg utenat navnet på stedet i den store byen der onkelen min bodde. Jeg mumlet fortsatt da jeg falt i søvn.

Через дев'ять годин я прокинувся від голосного стукоту і закликання пасажирів до мого села. Я вхопив свою маленьку торбинку і вискочив із автобуса.

...

Ni timer senere våknet jeg av høylytt banking og roping etter passasjerer som skulle tilbake til landsbyen min. Jeg grep fatt i den lille veska mi og hoppet ut av bussen.

Автобус, який повертався до мого села, наповнювався пасажирами дуже швидко. Скоро він рушатиме на схід. Але зараз найголовніше для мене - це знайти будинок мого дядька.

...

Bussen som skulle tilbake, ble fylt opp fort. Det viktigste for meg nå var å begynne å lete etter huset til onkelen min.

Barnebøker for Norge

barneboker.no

Моя перша подорож до великого міста

Den dagen jeg dro hjemmefra for å dra til byen

Skrevet av: Lesley Koyi, Ursula Nafula

Illustret av: Brian Wambi

Oversatt av: Oksana Duchak (uk), Espen Stranger-Johannessen (nb)

Denne fortellingen kommer fra African Storybook (africanstorybook.org) og er videreformidlet av Barnebøker for Norge (barneboker.no), som tilbyr barnebøker på mange språk som snakkes i Norge.

Dette verket er lisensiert under en Creative Commons

[Navngivelse 4.0 Internasjonal Lisens](https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/).